

KRISTEN
CICCARELLI

TEMNÉ
ZAPOMNĚNÍ

PŘELOŽILA
ELIŠKA KAPLAN

COO
BOO

Temné zapomnění

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kristen Ciccarelli
Temné zapomnění – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TEMNÉ ZAPOMNĚNÍ

KRISTEN
CICCARELLI

COO
BOO

Na památku Ivana Cesara

JEDNA

Les si pro Emeline přišel jako vždycky. Vkradl se dovnitř se stíny, pronikl skulinami.

Emeline, zašeptal. Zazpívej nám opravdovou písničku.

Emeline zatnula zuby a nevšímala si ho. Seděla na dřevěné stoličce pod reflektory, zpívala do mikrofону, brnkala na struny svého ukulele a namlouvala si, že je jí jedno, jestli se dnes večer pivo ve výčepu promění ve vodu z lesního potoka. Že je jí fuk, jestli ty zelené houbovité chumáče rašící mezi prkny na podlaze jsou ve skutečnosti lesní mech.

Musela se soustředit.

Nesměla to podělat.

Emeline nesměla dát před publikem ani trochu najevo, že se za jejího zpěvu dějí podivné věci. Ani náhodou. Byla Emeline Larková, folková zpěvačka s popovým vibem. Vycházející hvězda s rytmickými melodiemi a šeptavým, zvonivým hlasem.

Nikde nic podivného.

Světla v La Réverie byla ztlumená a v krbu v kamenné zdi praskal a jiskřil oheň. Na dřevěných stolech po celé místnosti zářily petrolejové lampy. Všechno se zdálo velmi

hygge. Útulné, hřejivé a potemnělé – kromě těch bílých světel nad Emeline. Ta ji oslepovala a schovávala posluchače z dohledu, zatímco spěchala na konec závěrečného setu skladeb.

Emeline...

Vzduch prostupoval pach vlhké, tlející zeminy. Emeline nakrčila nos a snažila se soustředit na diváky bez tváře za reflektory.

Zvládnou to, řekla si pro sebe.

Obvykle to bývala pravda. Ale poslední dobou byly její halucinace spojené s lesem úpornější.

Co když se to na turné zhorší?

Co když to jednoho dne už *nezvládne*?

Emeline pohupovala nohou, nasadila úsměv a hrála dál.

U poslední písně závěrečného setu ji palčivý zápach čerstvé zeminy donutil shlédnout. Pod jejími blundstonkami vyrůstala kupička smaragdově zeleného mechu.

Zamrkala v naději, že si vybájila nejenom ten mech, ale i lesklý černý hmyz, který z něho vylézal. Vyběhl jí po botách. Hemžil se jí po džínách.

Brouci.

S hrůzou zírala na jejich drobná černá tělíčka, která se mihotala měňavými odstíny modré a zelené a stoupala jí po nohou.

Jenom jednu opravdovou písničku, chraptlě les.

Emeline letmo pohlédla na publikum za reflektory. Nikdo z nich si hordy brouků zřejmě nevšiml.

Nevšimli si nikdy ničeho.

Protože vidíš věci, které nejsou skutečné.

Stejně jako všichni, kdo žili v Edgewoodu příliš dlouho.

Emeline přeskočila poslední sloku a přešla rovnou na závěrečný refrén. Set zkrátila.

Les se odmlčel, vyčkával.

Další píseň ale Emeline už rozhodně nezahraje. Protože jakmile ustane hudba, ustrne i les. To zjistila, když se před dvěma lety odstěhovala z Edgewoodu – les, ať už skutečný, či imaginární, si pro ni přicházel jen za zpěvu.

V čem vězel problém? Emeline zpívala neustále.

Hudba byla její život.

Posluchači zatleskali. Poděkovala jim, odložila ukulele na stojánek vedle kytary a otřela si zpocené dlaně do džín.

Jakmile začala hrát taneční hudba, což Emeline zbavilo funkce bavičky, mech i brouci ustoupili a spolu s nimi zmizel i pach lesa.

Emeline si oddechla. Dokázala to. Povedlo se jí odehrát všechny tři sety, aniž by způsobila poprask. Mechu v místnosti si nikdo nevšiml. Nikdo kromě ní.

Musela se zamyslet – a ne poprvé –, jestli ji jako jejího dědečka náhodou neopouští zdravý rozum.

Sevřel se jí hrudník. Vzpomněla si totiž na to, kdy ho viděla naposledy. Sterilní pokoj. Jak ztraceně vypadal – jako by tam nepatřil.

Přiměla se dýchat.

Udělal jsi správně. Udělala jsi to, co po tobě chtěl.

To si říkala pokaždé, ale bolest to nikdy neutišilo.

Emeline měla ze zpívání vyprahlé hrdlo, natáhla se proto pod stoličku po záživě růžové termosce Hydro Flask. Po té, kterou jí dal Joel k narozeninám. Naplnila ji vodou, než začal poslední set.

Její prsty nahmataly vzduch.

Sklonila se a prohledávala podlahu. Její lahev ale byla pryč. Na jejím místě ležela květina – bílá sasanka, krásná jako hvězda.

Emeline přivřela oči. *Co to...?*

Vytáhla sasanku zpod stoličky a prohlédla si ji. Od průzračně bílých okvětních plátků obklopujících černý střed se odráželo světlo.

„Pokud to má být vtíp,“ zašeptala lesu, „už se ti povedly lepší.“

Emeline vrhala pohled přes místnost, jako by rozhazovala síť, až její pozornost zachytilo něco zářivě růžového.

Její postrádaná termoska.

Z lahve přesunula oči na mladíka, který ji držel. Za dosahem barových tlumených světel nebyl o moc víc než silueta. Sledoval ji. Stíny skrývaly jeho tvář a oblečení – nikoli však jeho vysokou postavu. Ani intenzitu jeho upřeného pohledu.

Uvědomění jí jiskřilo na kůži jako elektřina.

Zvedl Emelininu lahev do výše, jako by jí chtěl připít na zdraví, potom ji naklonil a zhluboka se napil.

Otevřela pusu.

Jak jí tu lahev mohl vzít, aniž by si toho všimla?

Pohlédla na sasanku, kterou držela ruce. Musel ji tam nechat poté, co jí lahev ukradl.

Probudil se v ní hněv. Emeline měla s muži jako on co do činění už dřív. S fanoušky, kteří nijak nerespektovali hranice.

Myslel si, že ji bude stalkovat bez následků?

Z toho ho rychle vyléčí.

Emeline se zvedla ze stoličky a vystoupila ze záře reflektorů. Nespouštěla zrak ze svého cíle, kličkovala mezi stoly a vzdálenost mezi ní a výčepem se zkracovala.

Vzdálenost mezi ní a *jím*.

Její termosku odložil na bar. I když ho zahaloval stín, Emeline cítila jeho vnitřní boj. Potěšení, že přijala jeho výzvu. Neklid z její blízkosti.

Přesně tak. Sevtěla ruce v pěst. *Zahráváš si s někým, s kým bys neměl.*

Emeline si už zvykla, že ji lidé podceňují. Bylo jí devatenáct a pohybovala se v nemilosrdném hudebním průmyslu – což byl fakt, který jako by lidi opravňoval nebrat ji vážně.

Nezapomínej, broučku, zněl jí v hlavě dědův hlas. *Když tě lidé podceňují, můžeš jednodušeji zvrátit situaci ve svůj prospěch.*

Cizinec neustoupil. Jen na ni hleděl z temnoty. Vyzýval ji, ať ho odhalí.

Když se k němu blížila, napadlo ji, že je na něm něco nadpozemského. Něco, co nepatřilo do stylového prostředí La Réverie. Emeline hledala na zemi jeho stín, chtěla si prohlédnout jeho tvar. Směšný zvyk, který jí vštípil „chudák potrhlik“ Tom.

Měňavce vždycky poznáš podle stínu.

Emeline tu myšlenku setřásla.

Stejně na to byla příliš velká tma.

Byla od něj už jen pár kroků, když vtom jí zabzučel telefon. Zpomalila a vytáhla ho ze zadní kapsy. Čekala, že to bude Joel, syn jejího manažera, a podívala se na displej, připravená hovor odmítnout.

Joel to ale nebyl.

Na obrazovce se rozzářilo jméno dědovy sousedky Maisie Deckerové. Emeline dala Maisie plnou moc, aby to všem usnadnila.

Co když jde o dědu?

Se zlostným pohledem stále upřeným na cizince hovor přijala.

„Maiz?“

„Ahoj, holčičko.“ Maisiin vřelý hlas v Emeline obvykle vyvolával vzpomínky na její skořicové rolky. Nadýchané, mazlavé a sladoučké. Nyní v něm ale slyšela obavy.

Něco je špatně.

Emeline si zacpala ucho, aby umlčela hluk podniku. V tu ránu jí nějaký kolemjdoucí vrazil do ramene. Hospoda jako by se kolem ní tetelila a vzduch se náhle zaplnil vůní drčeného borového dřeva.

Přinutilo ji to vzhlednout ke stínům, kde předtím postával ten cizinec.

Byl pryč.

Emeline se otočila, propátrávala hospodu. Nezůstalo však po něm ani památky. Zmizel a s ním i její termoska. Jako by tento svět opustil a vstoupil rovnou do jiného.

Teda pokud jsem si nevybájila i jeho...

„Ewan mi nakázal, že tě nesmím otravovat, pokud nepůjde o nic naléhavého. Ale už je to skoro čtyřiaadvacet hodin a...“

Emeline v uších zaduněl tep. „Co je už čtyřiaadvacet hodin?“

„Ewan je pryč, zlatíčko.“

Pryč.

Emeline přejel mráz po zádech. „Chceš říct, že...“

„Zmizel,“ dodala Maisie. „Od včerejší noci je nezvěstný.“
Místopisť se roztočila.

„Sestra nám zavolala po půlnoci. Že prý není v posteli. Musel se zatoulat ven a ztratit se. To si myslí oni.“

Oni byli Heath Manor – pečovatelský dům, kde děda žil. Ten, do kterého ho Emeline přestěhovala v dubnu poté, co spadl, zlomil si kyčel a už dál nemohl žít sám na jejich starém statku. Emeline zrušila všechny koncerty, odřídila sedm hodin zpátky do Edgewoodu, sbalila mu věci a zapasala ho do nejbližšího pečovatelského ústavu.

Čtyřiaadvacet hodin.

Touhle dobou by ho už přece někdo našel.

Proč ho ještě nikdo nenašel?

Možná udělala chybu, když ho dala do ústavu co nejbližší k Edgewoodu. Možná mu měla najít něco lepšího. Vztít ho s sebou do města...

„Až na to, že dveře byly zamčené,“ pokračovala Maisie a ztišila hlas do šepotu. „Na každé chodbě mají kamery. Nemohl odejít. Není to možné.“

Hospoda potemněla, palčivý pach lesa zesílil.

Jen si to představuješ, řekla si Emeline v duchu. Není tu doopravdy.

„Moc mě to mrzí, holčičko,“ hlesla Maisie. „Ale tvůj dědeček posloužil jako desátek.“

Desátek.

To slovo se v Emeline rozeznělo a vtáhlo ji zpátky do dětství plného pověr. Desátky Lesního krále patřily mezi spoustu směšných edgewoodských historek, s nimiž vyrostla.

Byl to jen jeden z několika důvodů, proč odešla hned, jak to bylo možné.

A přitom dnešek byl důkazem, že tomu neunikla dostatečně včas. Ať už to šílenství, které se zmocnilo dědy a jeho sousedů, bylo cokoli, jí se evidentně začínalo zmocňovat taky.

Emeline zavrtěla hlavou.

Dědu nic *nevzalo*. Jeho mysl svazovala demence. Jen se zatoulal. Toť vše. Stačí ho najít.

Je mu pětasedmdesát. Jak daleko mohl dojít?

Emeline zavzpomínala na duben, kdy Ewana Larka viděla naposledy. Vybavila si jeho zmatený výraz, když ho zavedla do jídelny Heath Manoru a nechala ho tam. Vzpomněla si na disonantní *klapy klap* svých pantoflí dopadajících na modrou dlažbu, když odcházela nabílenými

chodbami. Vybavila se jí ta ostrá bolest, již ucítla, když vykročila ze dveří a opustila člověka, kterého měla nejradši na světě, a přenechala ho cizím lidem.

Emeline pevně zavřela oči.

Co jiného mohla udělat? Sám děda jí řekl, ať jde.

Jenže v jeho hlase slyšela touhu. Chtěl být u sebe doma, v obklopení svých vinohradů. Vinohradů, které vlastnoručně zasadil.

Chtěl zůstat v Edgewoodu.

„Emmie? Jsi tam?“

Stiskla telefon pevněji, pořád ho držela u ucha.

Mám koncerty. Čeká mě turné, na které se musím nachystat. Nemůžu jen tak odjet.

Jenže pomýšlení na dědečka, ztraceného a vyděšeného, všechno převážilo.

„Jedu domů,“ prohlásila.

DVA

Emeline seděla v autě zaparkovaném před dědovým kamenným domem a volant svírala v rukou. Nejprve se vydala do Heath Manoru, promluvit si se sestrami. Jenže ty jí řekly totéž co Maisie.

Proto poslala zprávu Joelovi s prosbou, ať zruší všechny její koncerty tento týden.

Emeline strašně nerada nechávala lidi ve štychu.

Skrz čelní sklo zírala na ceduli Na prodej na trávníku a přemýšlela o všem, co dokázala od doby, kdy opustila svůj rodný dům. V tomhle zpátečnickém městě by to nikdy nikam nedotáhla. Tady se nemohla hnát za svým snem ani žít život, po němž toužila.

Z toho důvodu Emeline před dvěma lety, když jí bylo pouhých sedmnáct, naložila své zrezavělé modré pětidvéřové auto – na nějž s dědou oba šetřili, aby ho mohli koupit – a odjela do Montrealu. Měla devět set dolarů na kontě a pronajatý byt sdílený se třemi studenty umění.

V té době Emeline kývla na každé vystoupení, které se naskytlo – narozeninové oslavy, svatby, benefice –, a když nevycházela s penězi, hrála na ulici. Jedla instantní nudle a pila instantní kávu. Spala na staré matraci na zemi.

Dělala to, protože zpěv byl něco, v čem byla dobrá, a jediná věc na světě, které se chtěla věnovat. Dělala to, protože doufala, že jednoho dne studené betonové chodníky vymění za zářivě nasvícená pódia našlapaných koncertních hal, bude zpívat své vlastní písně a vydělávat si svým hlasem.

Byla naivní? Trošičku.

Musela se uchylovat ke kompromisům? Naprosto.

Jenže Emelinina naivita, kompromisy a čirá tvrdohlavost přinesly své ovoce. Už za týden a něco bude předskakovat svým idolům, folkové kapele jménem The Perennials, v rámci turné, během něhož vystoupí ve čtrnácti městech ve třech různých zemích. Pokud udělá dojem na zástupce Daybreak Records – kteří ji budou sledovat na zahajovacím koncertě –, brzo bude mít na kontě nahrávací smlouvu s jedním z největších hudebních vydavatelství v zemi.

Dokáže-li to někdo, pak ty, broučku.

To jí řekl děda těsně předtím, než od něj odjela a než se sousedi shromáždili na jejich trávníku a všichni jí zamávali na rozloučenou. V době, kdy byl ještě pořád dědou, a ne nějakou prázdnou lidskou schránkou. V době, kdy si ještě pořád pamatoval holčičku, kterou vychoval.

Sevřela volant pevněji. Snažila se zahnat bolest.

Musím ho najít.

Někdo zaťukal na okýnko řidiče, čímž rozehnal její myšlenky. Polekaně z něj vyhlédla.

Venku stál muž ve středních letech ve vybledlé džínové bundě a mával na ni. Byl o několik let mladší než děda. Dost starý na to, aby byl Emelininým otcem. Jeho tmavě hnědé vlasy byly kratší a šedivější, než si pamatovala, ale zbytek poznávala velmi dobře.

„Tome!“ Emeline otevřela dveře, vyskočila z auta a vrhla se mu rovnou do náruče.

„Málem jsem si tě spletl s tvou mámou,“ poznamenal.
„Tak to se omlouvám za takové zklamání.“ Vdechla jeho vůni tabáku do dýmky a objala ho pevně kolem krku.

„Ty bys mě nikdy zklamat nemohla, holka.“

Tohle byl chudák potrhlík Tom, jinak známý jako Tomáš Pérez. Kdysi fotograf *National Geographic*, nyní důchodce s mírnou povahou. „Chudák“, protože se bláznivě zamiloval do Emelininy matky Rose Larkové, která mu zlomila srdce, když odešla a otěhotněla s jiným mužem. „Potrhlík“ kvůli historkám, které Emeline vyprávěl, když se zatoulala k jeho dveřím jako malé znužené dítě toužící po pobavení.

Historkám o jeho divokých dobrodružstvích na dvoře Lesního krále.

Emeline si stále nebyla jistá, jestli si je vymyslel, aby ji zabavil, nebo zda opravdu věřil tomu, že se staly.

„Jak to jde s tou tvou hudbou?“

Pustila se ho a všimla si, že si ji Tom zkoumavě prohlíží.

„Dobře.“ Pomyslela na své nadcházející turné. Na smlouvu, kterou by jí Daybreak Records mohly nabídnout.
„Fakt dobře.“

„To mě nepřekvapuje.“ Zářil jako hrdý otec. „Maiz odjakživa říkala, že naše Emmie má kouzelný hlas. A co ten tvůj kluk?“

„Joel?“

Pokrčil rameny. „To je fuk, prostě ten, s kterým zrovna jsi.“

Auvajs.

Ne že by to nebyla pravda. Emeline kluky měnila stejně rychle jako kytarové struny. Joel si z jejího chladného, nemilosrdného srdce dřív utahoval.

Totíž předtím, než se dali dohromady.

„Joel... není můj kluk.“ *Formálně* vzato. „Je to jen syn mého manažera.“

Joel byl popravdě zároveň méně a víc než její kluk. Byl pro ni záchranným člunem, do něhož si vlezla, když ji obavy stahovaly dolů jako spodní proud – obavy, že přijde o kariéru, kterou tak tvrdě budovala, obavy, že jí něco temného a neúprosného vytrhne její nejstarší sen z pevně sevřených rukou.

S Joelem její lesní přeludy ustupovaly. Občas si nebyla jistá, jestli má ráda jeho, nebo tu normálnost, kterou představoval.

Tom ji chvíli pozoroval klidným a hnědým očima, potom pohlédl na svůj starý rezavý pick-up, nastartovaný za jejím autem. „Nemůžu se zdržet. Musím zavést Eshe na kontrolu k doktorovi.“

Eshe byla matka Grace Abelové, dívky, s níž Emeline vyrostla. Grace, jako Emeline, při první příležitosti z Edgewoodu utekla. Jenomže ona dostala stipendium na Oxfordu, kde právě studovala.

„Pochopil jsem, že o Ewanovi víš,“ nadhodil Tom.

„Jo.“

„A přijela jsi ho hledat.“

Emeline odvrátila pohled. „Jo.“

Tom si unaveně povzdechl. „Emmie, poslouchej, já s Maisie, Corny s Anyou, Eshe s Abelem, všichni jsme ho hledali s policií celou noc. Projížděli jsme menší silnice. Procházeli jsme pole. Není tady.“

Tom pohlédl na les vynořující se za domem, téměř tesklivě.

„Vím, že to nechceš slyšet, ale nenajdeš ho.“

Měl pravdu, nechtěla to slyšet.

„Kdyby se Ewan doopravdy pokusil z Heath Manoru dostat, zastavily by ho zamčené dveře. Kdyby se mu povedlo překonat ty dveře, na kamerách by byl záznam. Ale tam není nic. Žádná stopa.“ Tom ji chytil za rameno a jemně ho stiskl.

Jeho výraz říkal, co nechtěl vyslovit nahlas: *Má ho Lesní král.*

Emeline pocítila nával frustrace.

Lesní král a jeho lesní netvoři – stvůry jako *stínokožci*, *řeřavé kobyly* a *měňavci* – byli pohádky, které nechala za sebou, když před dvěma lety odjela.

Měl však pravdu. Sestra to s ní všechno prošla. Jak si s tím všichni lámali hlavu. Že je nemožné, aby děda utekl.

Jenže stejně tak bylo nemožné, aby ho unesl nějaký pohádkový král.

„Nemáš zavézt Eshe k doktorovi?“ změnila stroze téma. Najednou chtěla, aby odjel a ona mohla začít pátrat.

Přikývl. Vracel se pozadu ke svému pick-upu a zeptal se: „Jak dlouho se zdržíš?“

Tak dlouho, dokud ho nenajdu.

„Až Eshe zase přivezu, stavím se a můžeme si spolu promluvit.“

Vzpomněla si na staré časy, kdy k nim Tom po večerech chodíval a děda jí dovoloval ponocovat, jíst cereálie a povídat si s nimi.

„Prostě tu zůstaň a počkej na mě, dobře?“ řekl Tom. „Nedělej nic unáhleného.“

„Dobře,“ přitakala a Tom nastoupil do auta. Dívala se, jak odjíždí po dlouhé špinavé cestičce mezi dědovými vinicemi a pak odbočuje na hlavní silnici.

Jakmile zmizel, les zašeptal.

Emeline.

Zadávala se za dům – na temný a hrozivý hvozď.

Neblázní, poručila si. Je to jenom les.

Obrátila se k domu – a zarazila se. Mezi ní a vchodovými dveřmi na ni nevraživě hleděla cedule Na prodej.

Zrádce, jako by říkala. Jak jsi mohla?

O dům už projevilo zájem několik lidí. Převážně zahraniční investoři. Lidé, kteří se sem nehodlali nastěhovat, jenom sháněli místo, kam zašít peníze.

Emeline je všechny odmítla.

Nemohla je ale odmítat věčně. Děda neměl téměř nic naspóřeno, a to málo, co měl, hradilo jeho péči v Heath Manoru. Jediná možnost, jak ho tam udržet, bylo prodat dům i statek.

Jednoho dne bude muset nějakou nabídku přijmout.

Sebrala odvahu, prošla kolem cedule Na prodej ke vchodovým dveřím a vyťukala kód na uzamykatelné schránce, kde realitní makléř nechával klíče. Odemkla dveře a vstoupila dovnitř.

Vonělo to tam jako on.

Jako domov.

Ne, opravila se. Domov ne. Už ne.

Po pravé straně se kdysi vršily boty obalené hlínou. Na jejich místě nyní ležela prázdná gumová podložka. Emeline se zula. Kachličková podlaha ji studila na chodidlech. Emeline přešla z předsíně do obývacího pokoje, kde ticho narušovalo jen tikání pendlovky.

V krbu nehořel oheň. Z kuchyně se nelinula žádná lahodná vůně. Tento dům – jenž uchovával její nejopatrovanější vzpomínky – se zdál zcela chladný a bez života. Jako by jeho duše unikla a zůstala pouze schránka.

Emeline zavolala na dědu, zoufale toužila slyšet jeho odpověď. Pod květináčem v garáži se nacházel náhradní

klíč. Kdyby se mu podařilo ujít těch třináct kilometrů z Heath Manoru, mohl ten klíč použít, aby se dostal dovnitř.

Emeline zkontrolovala jednu místnost po druhé a nakonec vešla do jeho ložnice.

Na komodě stály v neuspořádané řadě staré rámečky s fotkami. Což bylo zvláštní. Emeline si byla celkem jistá, že je všechny zabalila.

Na fotkách byla všude ona – baculatá a s růžovými tvářičkami jako dvouletá, vytáhlá a těžkopádná jako desetiletá, ohebná a vysoká jako šestnáctiletá, brnkající na pódiu na kytaru.

Naplnily ji steskem po minulosti, kdy všechno bývalo tak snadné.

Ty dny jsou pryč, připomněla si. Už se nikdy nevrátí.

Emeline se objala. Přišla sem hledat dědu, ne nostalgicky vzpomínat na minulost. Její dědeček musel být někde poblíž. Staříci s bolavými kyčlemi jen tak nemizí.

Moc mě to mrzí, holčičko. Ale tvůj dědeček posloužil jako desátek.

Než stačila Maisiino absurdní vysvětlení zavrhnout, ta slova se jí zavrtala pod kůži.

Místnost se s ní zatočila.

Zničehonic to Emeline nevnímala optikou dívky z města, ale očima dívky, která vyrostla v Edgewoodu.

Pohledem se zastavila nade dveřmi, kde nad překladem visely zkroucené větve, svázané provázkem. Dle svěží, sladké vůně soudila, že byly uříznuty nedávno.

V Edgewoodu si lidé nad dveřní překlady věšeli větve hlohu, aby jimi zaháněli tvory z lesa.

Tvory typu *stínokožců*.

Emeline se zamračila. Že by je tam pověsil Tom?

Chystala se přejít na druhou stranou místnosti a sundat je, když vtom pohledem spočinula na prázdné měděné míse na dědově nočním stolku.

Tak tu jsem zabalila určitě.

Emeline se otočila a vzala ji do rukou. Chladná, těžká mísa – byla dvakrát větší než její dlaně – vyvolala vzpomínky na dědu, jak ji na konci každého ročního období nechává na zápraží, naplněnou čtvrtletním desátkem pro Lesního krále.

Emeline přejela po mědi prsty a ucítila drsné stopy po kladivu chudáka potrhlíka Toma. Tom ukoval desátkové mísy celému Edgewoodu. Dotkla se nápisu vyrytého podél okraje. Slova, po nichž přejížděla znovu a znovu, kdysi dávno, mnohem menšími prstíky.

Ty největší oběti představují nejceněnější desátky.

Tím byly myšleny desátky Lesnímu králi.

Podle edgewoodského folkloru byl Lesní král starodávna bytost sídlící hluboko v lese. Od lidí žijících na kraji jeho nadpřirozeného lesa žádal čtvrtletní oběti – desátky, které edgewoodský lid chránily před ním i jeho krvežíznivými nestvůrami. Lesní král tedy čtyřikrát do roka vysílal výběrčího desátků, aby shromažďoval od obyvatel Edgewoodu oběti – nebo tak se to alespoň tradovalo.

Emeline nikoho takového nikdy neviděla.

Když se děly neblahé věci – krávy přestaly dávat mléko, úroda podlehla nákaze nebo blízcí onemocněli –, Edgewoodané to nepovažovali za neštěstí či nespravedlnost života. Považovali to za nesplacený desátek. Věřili, že si Lesní král bere, co mu dluží.

Dvě zimy předtím, než Emeline opustila Edgewood, zemřel kuň patřící Corneliusovi Henrikovi. Zrovna se stmívalo, když Corny uviděl stínokožce – stvoření z nočních

můr – vyjít z lesa a zabořit blyštivé zuby do koňova krku. Než Corny stačil vyběhnout ven, nestvůra svou večeri zatáhla mezi holé stromy a ve sněhu po ní zůstala rudá stopa. Další den ráno našel ve stáji kuličku připomínající perlu – důkaz o splaceném desátku.

Alespoň tak ten příběh Corny rád vyprávěl.

Jenže se to ve skutečnosti nestalo.

Nestvůry nevycházely z lesů, aby žraly koně; to hladoví vlci. Emeline během dospívání večer usínala za zvuků jejich vytí.

Nic jako stínokožci neexistovalo. A les si nic *nebral*. Docházelo k nehodám. Občas se ztrácely krávy nebo shnila celá kukuřičná pole. Jenže to byly prostě rány osudu. Nestály za nimi žádné zlomyslné síly.

Emeline se snažila svým starým sousedům jejich pohádky o nestvůrách neupírat. Aspoň měli na koho svádět vinu, když se přihodilo hloupé neštěstí.

Stejně tak se snažila na sousedy nezlobit ani teď za to, že do dědova pokoje umísťují pověrečné předměty. Hlohové větve, mísu na desátky – byly to metody, jak se vypořádat se stresem. Způsob, jak se vyrovnat se žalem. Protože Ewan Lark, jejich souseď a kamarád, pomalu přicházel o rozum. A tím oni přicházeli o něj.

Emeline se skokem vrátila do přítomnosti. Do ložnice a k úkolu, který na ni čekal: najít dědu.

Už se chystala vyjít zpátky na chodbu, když si všimla předmětu blyštícího se na dědově polštáři.

Vrátila se k posteli, přivřela oči a zaměřila se na malou kuličku ležící uprostřed povlaku.

Zvedla ji.

Byla menší než skleněná kulička na hraní, ale větší než perla a byla nepřírozeně studená na dotek. Pod povrchem

vířily opálové barvy, odstíny bleděmodré, zelené a smetanově bílé.

Emeline několik vteřin jen zírala a měla pocit, jako by nemohla dýchat. Věděla, co to je, ačkoli její mysl křičela, že to není ono. Nemůže být.

Doklad o splaceném desátku.

TŘI

Emeline se vyřítila z ložnice, chtěla zavolat Maisie. Tomovi. Chtěla vysvětlení.

To má být nějaký vtip?

Jenže její sousedi žádní vtipálci nebyli. Byli to laskaví, upřímní lidé. Kruté vtípky neměli v povaze.

Co když mají pravdu?

Vzpomněla si na svůj včerejší koncert: brouky lezoucí po džínách, mech, který se k ní plížil, zatímco zpívala.

Co když je to všechno pravda?

Co by se stalo, kdyby si tomu dovolila uvěřit? Že je les nebezpečný. Že v něm číhá zlomyslný král. Že ona Edgewood může opustit, ale Edgewood nikdy neopustí ji.

V jistém smyslu by to byla úleva. Znamenalo by to, že nepřichází o rozum.

Znamenalo by to, že ví přesně, kde hledat dědu.

Emeline rozrazila zadní domovní dveře. Uvítala ji sladkokyselá vůně hroznů. Končilo září, vinná réva byla obtěžkaná ovocem. Zralá na sklizeň.

Před ní se rozléhal les.

Slunce ještě nezapadlo, ale vzduch s blížícím se soumrakem zlatě zářil a zachytával se v listoví stromů opodál.

Vypínaly se dvakrát výš než stavení, jako kdyby stály na stráži.

Emelinin pohled se zastavil na jediném průseku v dohledu, mezeře v živém plotu. Rozevírala se jako vlčí tlama a označovala vchod do toho temného, jiného světa.

V té mezeře kdysi stával strom. Děda ho zasadil v den, kdy se Emeline narodila, a od té doby na ni dohlížel – nebo tak si to alespoň představovala.

Děda ho porazil poté, co odešla z Edgewoodu, jako předzvěst toho, co mělo přijít.

Vítr ji štípal do tváří a cuchal jí vlasy, nesl s sebou pach lesa – trouchnivějšího dřeva a starých kostí.

Emeline se zachvěla a přitáhla si propínací svetr blíž k tělu.

Co když byl les skutečně temnou a smrtící entitou, která jí mohla něco vzít?

Rozhodla se tomu věřit – alespoň pro dnešek. Co tím mohla ztratit? Děda nebyl doma. Což znamenalo, že zbývalo jediné další místo, kde ho hledat.

Emeline nechala své nohy, ať jí odnesou na kraj lesa, a zamračila se na něj.

„Najdu ho,“ procedila mezi zuby. „Přivedu ho domů.“ Ruce sevřela v pěst. „A pak odejdu. Možná jsi mě přinutil se vrátit, ale uvěznit mě tu nemůžeš. Jakmile bude děda v bezpečí, už nikdy se domů nevrátím.“

Pod jejími šlépějemi zašustil lahvově zelený trávník. Blížila se k mezeře v živém plotu, kde stával její strom. Tráva byla hustá a dlouhá, jako by tam nikdy žádný strom nerostl.

Snažila se rozpomenout – jak vypadal, jak voněl.

Ale nešlo to.

Zvedl se vítr, popadl ji za vlasy a poštípal na tvářích. Listy se zachvěly, jako varování.

Dávej si na Lesního krále pozor, Emeline.
„Ať jde Lesní král do prdele,“ pronesla trpce.
A vstoupila do lesa.

ČTYŘI

Ve chvíli, kdy Emeline překonala hranici lesa, vítr ustrnul.

Listí se utišilo.

Obklopila ji hutná borová vůně.

Krá!

Emeline ten zvuk vylekal a vzhledla. Na javorové větvi nad ní seděl velký krkavec. Ve svitu zapadajícího slunce se jeho peří modročerně lesklo, a když k ní nakláněl hlavu, blyštily se mu oči, kulaté jako korálky.

Byl dvakrát větší než běžný krkavec. Tom by řekl, že je to měňavec.

Měňavci byli další z edgewoodských pověr – stvoření měnící podobu. V Edgewoodu lidé věřili, že krkavec, liška či jelen mohou být obyčejné zvíře, ale také něco *jiného* – špehové vyslaní Lesním králem.

Měňavce vždycky poznáš podle stínu.

Krá! zaskřehotal pták a se šustícím peřím odletěl.

Emeline začala mravenčit kůže, jako by krkavcovo zakrákání spustilo jakýsi poplach a oči lesa se najednou obracely k ní.

Přitáhla si svetr ještě blíž k tělu a ztěžka pokračovala dál, pod nohama jí praskaly větvičky a spadané listí. Přiložila si

dlaně k puse a zavolala na dědu. S dalšími kroky se les kolem ní uzavřel jako pěst.

Stromy zakryly oblohu a les kolem ní potemněl. S každým zaskřípěním či zaskučením se Emeline prudce otočila, ale pokaždé zjistila, že je sama a cesta za ní je stejně spleť a hustě zarostlá jako ta před ní.

Najdu ještě cestu zpátky?

„Na to nemysli. Mysli na dědu.“

Volala jeho jméno, znovu a znovu. Jenže jí nikdo neodpovídal, a co hůř, nikde po něm nebylo ani stopy.

A co ještě hůř, vytrácelo se kolem ní denní světlo. Musela zamířit zpátky. Nechtěla tu být, až nastane úplná tma.

Zitra zajdu na policii. Řekne-li jim, že je podle ní děda v lese, budou muset svolat pátrací skupinu. Nebo ne?

Jenže než se Emeline otočila a vyrazila zpátky, les se... proměnil.

Stromy kolem ní napadla choroba. Poupata na šumpách byla šedivá, ne červená, listy ořeškovce byly bílé a zvadlé, kmeny topolů zetlelé.

I vzduch páchl jinak než obvykle. Přesládle, plesnivě a vlhce.

Emeline se znovu otočila, ale ten svěží zelený les, kterým právě prošla, byl pryč. Na jeho místě stálo něco nemocného, co se rozkládalo.

„Co je to za místo?“

Poskvrna, zašvelily stromy. Prokleté území.

„Prokleté?“

Jenže stromy už nic dalšího neřekly. A jakmile si Emeline uvědomila, že mluvila s neživými předměty, přidala rychle do kroku.

Zamiř na sever, pomyslela si a na těle jí vyskákala husí kůže. *Edgewood je severně za lesem.* Prostě jen musí jít zpátky

směrem, odkud přišla, a dorazí domů. Pod jejími kroky se seschlé listí rozpadalo na prach. Les – který předtím skřípěl a skučel – tajuplně zmlkl.

Něco se blíží.

Jakmile to zaslechla, kůže se jí bděle rozbrněla. Pohyb v dálce, někdo se odíral o větve, vzduch mu s každým blížícím se krokem chrastil v plicích.

Běž, řekly stromy. Utíkej, Emeline!

Ale co když to je děda?

Spatřila to v ponurém, šedivém světle. Bylo to jako stín, jenom temnější. Černé jako sklep bez oken či světla.

Zatímco se k ní protáhlý tvar přibližoval, Emeline si všimla šlachovitých, podivně skloubených paží s blyštivými bílými pařáty pokrytými zaschlou krví.

Emeline projel mráz jako jinovatka ženoucí se přes dědovu zahradu, hubící všechno, co jí přijde do cesty.

Věděla, co to je.

Stínokožec.

Zavrtěla hlavou, ucouvla. *To není možné...* Stínokožci byli lstivá, nemilosrdná stvoření. Služebníci Lesního krále s posláním udržovat Edgewood ve strachu. Právě stínokožec loni v zimě sežral Cornymu koně. A dva roky předtím nechal vykřvácet Abelovy krávy. A když Maisie jednoho našla ukrytého v kůlně, zamkla ho v ní a plánovala všechno spálit na popel – jenže ta stvůra rozrazila dveře a vrhla se na *ní*.

Kdyby tam děda toho dne nebyl, nepopadl ji, nezatáhl dovnitř do domu a nezabarikádoval dveře, ten netvor by Maisie rozdrásal hrdlo.

Ale to byly jenom báchorky.

A co když to nejsou jenom báchorky? pomyslela si Emeline, zatímco se k ní ta věc plížila.

Stvoření vstoupilo na mýtinu, jenom pár kroků od ní. Zíralo přímo na ni. Nebo by zíralo, kdyby mělo čím. Místo očí mělo pouze dvě podlouhlé nozdry a místo pusy škvíru. Ta se rozevřela a odhalila několik řad pilovitých zubů.

Blížilo se to k ní.

Utíkej, Emeline!

Na útěk bylo však už příliš pozdě.

Na zemi zahlédla zlomenou bílou větev a natáhla se pro ni. Tvrdé dřevo ovinula prsty. Zběsile větev zvedla nad hlavu a vši silou jí švihla.

Zaznělo zvučné *buch!* a větev zasáhla stínokožce do dlaně.

Netvor ruku s pařáty zatnul, klacku se zmocnil a rozlomil ho v půli.

Emeline zavrávala.

Nyní stál nad ní a s tlamou doširoka otevřenou odhalil dásně obalené krví. Mezi zuby špičatými jako jehly se leskly proužky slin a k Emeline se nesl jeho dech, páchnoucí hnílobou.

Ztuhla. Svaly měla ochablé, kosti zablokované. Poroučela svému tělu, ať se pohne, jenže to neposlouchalo. Jako by nad ním pozbyla kontroly.

Končetiny jí zaplavil nepřírozený chlad.

A vtom si vzpomněla, že zabít nebylo to nejhorší, co stínokožci dovedli.

Zubící se stvůra sáhla do její mysli a přinutila ji vzpomnout si na poslední návštěvu domova.

Seděla s dědou u kuchyňského stolu a vysvětlovala mu, kam půjde – do Heath Manoru, kde se mu dostane potřebné péče. Děda při jejím vysvětlování nervózně pohupoval nohama.

Má strach, uvědomila si tehdy. Pak vzala jeho ruce do svých, chtěla ho utěšit.

Děda se okamžitě odtáhl. Jako by Emeline byla cizí člověk, a proč se ho vůbec dotýká? Schoval ruce pod stůl, kam na ně nemohla dosáhnout.

Nechovejte se důvěrně, poradil jí doktor. *Bude ho to mást.*

Jenže Emeline nevěděla, jak se chovat jinak než důvěrně. Jak má předstírat, že děda není, kým vždycky byl? Dědečkem, poručníkem, přítelem.

Kdo jste? zeptal se jí ten den.

Ta slova byla jako prudká, palčivá facka. Úplně ji vyvedla z míry.

Emeline celá zaražená zamžikala a zírala na muže, který ji vychoval. Pozorovala, jak se ji snaží zařadit. Sledovala, jak sahá po vzpomínkách, jako člověk do řeky, aby se napil, jenže koryto je vyschlé a natahující se dlaň prázdná.

Už není jako dřív, pověděl jí Joel. *Nevzdávej se svých snů pro někoho, kdo si nedokáže vzpomenout, kdo jsi.*

Ale děda Emeline vychovával od narození. Po odchodu její matky se pro ni stal vším. Podporoval každý její sen, byl jejím největším fanouškem.

A co udělala Emeline, aby se mu odvděčila? V okamžiku, kdy potřeboval pomoc, ho předala cizím lidem a jeho statek dala na prodej.

Projela jí vlna odporu k sobě samotné.

Už ho nikdy neuvidíš, prosakoval jí myslí zkažený hlas. *Už ho nikdy neuslyšíš. Až ho najdou, šoupnou ho zpátky do té bílé místnosti a tam umře. Vyděšený a sám.*

Vtom uviděla dědu, v pokoji, který nebyl jeho, jak čeká na někoho, kdo nikdy nepřijde. Viděla ho tak jasně, jako kdyby stál přímo před ní. Dívala se, jak postává u oken.

Jak bloumá po chodbách. Čeká na svou vnučku. Touží po tom, aby přišla. A každý den chřadne o něco víc.

Snažila se z těch myšlenek vymanit, ale vzdor vyvolával jen temnější, smutnější obrazy. Jako by v její mysli něco bylo a nutilo ji vydávat se po těch nejvíc srdcervoucích stezkách.

Tím byli stínokožci známí: objevili váš nejhorší strach a použili ho proti vám, aby vás znehybnili.

Netvor se jí prodíral myšlenkami a vzpomínkami, hledal věci, které pohřbila co nejlouběji, a Emeline mezitím zírала na jeho rozevírající se tlamu. Věděla, že jakmile její mysl celou zdrancuje, zaboří ty blyštivé zuby do jejího hrdla.

Otevřela pusou a chtěla se dát do křiku.

Dřív však netvorův obličej rozřízla naostřená špička čepele.

Stínokožec povolil stisk.

Emeline se šokem podlomila kolena a klesla na zem.

Čepel zmizela zpátky ve stínokožcově lebce, ale místo krve se z rány vyřinula temnota. Netvorův pronikavý nářek ji bodal do uší. Napnul pařáty, chytil se za obličej, jako by ten proud chtěl zastavit, a potom se zhroutil na lesní půdu.

Emeline hleděla s otevřenou pusou na to, jak z jeho mrtvého těla raší mák. Červené okvětní plátky se chvěly jako kapičky blyštivé krve.

„To od tebe bylo fakt pitomý,“ zavrčel shora drsně jemný hlas.

PĚT

Emeline si klekla, ztuhlá šokem.

Její zachránce stál dva kroky před ní. Vypadal podobně starý jako ona, měl tmavé vlasy a pleť světle hnědého odstínu. Nohama stál pevně na zemi, zakořeněný jako strom, na sobě měl šedý kabát protkaný nenápadným vzorem kašových listů.

Emeline si vybavila záhadného cizince z hospody z předešlého večera. Neviděla mu do tváře, ale jeho výška, silueta i postoj... se až neskutečně podobaly *tomuto* cizinci.

Ale to nebylo možné, ne? Aby se ten zloděj ze včerejška najednou objevil tady, stovky kilometrů daleko, v lese hraničícím s Edgewoodem.

„Známe se?“ zeptala se.

Udržoval si odstup a zlostně na ni hleděl. Jako by Emelinina přítomnost představovala nežádoucí obtíž a to, že ji zachránil před nestvůrou, mu zkazilo den.

„To sotva.“ Zněl popuzeně. „Někoho tak pitomého, aby se těmihle lesy procházel sám za soumraku, bych si pamatoval.“

Ten je ale drzý. Emeline se rozechvěle postavila na nohy a poznamenala: „A neprocházíš se tu náhodou sám za soumraku taky?“

Zvedla k němu zrak a střetla se s jeho přísným pohledem. Jeho oči se skvěly dvěma různými odstíny šedivé, jako říční kameny. Jeden suchý a jeden mokrý, oba s černým okrajem. Emeline si nemohla pomoci, připadaly jí okouzlující.

Také si ji prohlížel, poněkud ostražitě. Zvědavost převládla nad zdrženlivostí. „Co tu děláš?“

„Někoho hledám.“ Sklouzla pohledem ke kloubům na jeho ruce, spočívajícím na hlavici třpytícího se meče namířeného k zemi. Zamračila se. „Jdeš pozdě na renesanční festival?“

Něco na jeho nevzrušeném postoji se změnilo. Chystal se odpovědět, na poslední chvíli se ale zarazil a zasunul meč do pochvy na zádech.

„Radil bych ti, abys v hledání pokračovala někde jinde,“ odvětil a její otázce se vyhnul. „Přichází noc. Řeřavé kobyly brzo vyrazí. A kdoví, kolik stínokožců číhá v okolí Poskvrny.“

Emeline zničehonic ztuhla. *Řeřavé kobyly?* Podle edgewoodských pověr šlo o koně tvořené ohněm. Proháněli se od soumraku do půlnoci lesem a bůh vám pomoz, pokud se jim připlेतete do cesty.

„Kdo jsi?“ zeptala se ho.

Zatnul zuby a odvrátil pohled. „Nikdo důležitý.“

„Já jsem Emeline,“ představila se. „Emeline Larková.“

Přikývl, nepatrně a toporně. Bylo mu to úplně fuk. „Tak tě vezmeme domů, co říkáš?“ Podíval se jí přes rameno a zostra zapískal.

„Ne, počkej,“ ozvala se a ucouvla. „Musím najít –“

Otočila se a před ní stál ten největší, nejčernější kůň a funěl jí do obličeje. Podívala se mu do obřích zlatých očí. Duhovky měl poseté červenými tečkami, jako by v nich jiskřil oheň, a jeho horký dech páchl kouřem.

No do háje.

Emeline rychle zacouvala – a vrazila do toho mladíka. Obklopila ji jeho vůně – drčené borové jehličí a naolejovaná kůže.

„Tohle je Lament.“

„Aha,“ hlesla a zírala na to ohromné zvíře, které hrabalo kopyty, jako by říkalo: *Jak dlouho to bude trvat? Pojďme už!* Když pohodilo hlavou, zlaté oči se mu červeně zableskly. „Moc... hezká.“

„Už jsi někdy jela na koni?“

Ne, a nehodlala s tím začínat. Rozhodně ne na téhle věci.

„Není se čeho bát, pojeděš se mnou.“

Ehm, ne. Ani náhodou.

Udělala od toho ďábelského koně krok stranou.

Ten kluk před chvílí zabil stínokožce. Pokud byli stínokožci skuteční, byl skutečný i Lesní král. A doklad o splaceném desátku v její kapse dokazoval, že dědečka unesli. Ne že se jenom zatoulal.

Že Tom s Maisie měli pravdu.

Valila se na ni pravda, ale pod nánosem obav pocítila odhodlání.

Potřebovala nový plán.

Poté co se její zachránce chopil otěží a poškrábal koně na uhlově černém čenichu, se Emeline zeptala: „Mohl bys mě zavést k Lesnímu králi?“

Jeho výraz potemněl. „Nebud' hloupá.“ Pokynul směrem na sever, k Edgewoodu. „Musíš se z tohotohle lesa dostat dřív, než tvůj pach zachytí něco horšího než stínokožec. Pojď.“ Natáhl ruku. „Pomůžu ti nahoru.“

Emeline chvíli přemýšlela, co je horší než stínokožec, ale vzápětí se rozhodla, že to nechce vědět.

„Věř mi, nemám v úmyslu zůstat déle, než je nutné. Ale myslím, že Lesní král vězní mého dědu.“ Vytáhla z kapsy doklad o odvedení desátku a ukázala mu ho. Třpytil se jí mezi prsty, studený jako led.

Spustil ruku a obočí mu vystřelilo, až se mu nakrčilo čelo. „Kulička? To je tvůj důkaz?“ Emeline ten malý předmět dala dolů. Nebyla to kulička. Byl to úpis – ještě pořád chladný, ačkoli ho nosila v kapse u těla. Barvy pod jeho povrchem se v šeru neustále pohybovaly a měnily.

„Znamená to, že Lesní král drží mého dědečka.“ Bylo zvláštní slyšet ta slova pronesená nahlas, když je předtím tak důrazně popírala.

Mladík si ji teď prohlížel už zcela nepokrytě, jako by se snažil rozhodnout, co s ní provede. „Je mi líto, ale tvůj dědeček tu není.“

Ale jak to mohl vědět?

Nemohl.

„A i kdyby na králově dvoře byl, nic bys s tím nenadělal.“ Mluvil napjatým hlasem a pohledem přelétl temnicí lesy. „Už se tu nemůžeme zdržovat.“

Postavil se vedle svého koně a čekal, že se k němu Emeline připojí. Jako by si myslel, že tomu obřímu stvoření poslušně vyleze na záda. Jako by chtěl, aby jela domů, zapomněla na dědu a žila dál, jako by se nic nestalo.

Naštvala se. Nehodlala se vrátit bez dědy. „Pokud mě tam nevezmeš, tak mi aspoň řekni, jak se tam dostanu.“

„Vlez si na toho koně, Emeline.“

Takže dával pozor, když mu řekla své jméno. Litovala, že on jí své jméno neprozradil, aby ho mohla pronést se stejně povýšeným tónem, jaký zrovna použil on.

„Nikam nepolezu. Jdu najít svého dědečka. A pokud mi nepomůžeš, tak se mi laskavě klid z cesty.“

Neklidil se. Naopak k ní přistoupil blíž a svou vysokou postavou zaclonil rychle blednoucí sluneční svit.

„Máš vůbec ponětí, co se stane lidem jako ty? Lidem, kteří jsou tak hloupí, že se potulují po tomhle lese?“

Začalo to v ní vrít. Stála si na svém, jenže on se na ni tlačil jako bouřkový mrak.

„Číhají tu hrůzy, které nevidáš ani v nočních můrách. Je jen otázkou času, než si tě najde nějaká další. Nemůžu tě tu nechat.“

Emeline ztichla. O tomhle lese věděla jenom to, že čím déle tu zůstává, tím víc věří historkám, na nichž vyrostla.

„Tak mě tu nenechávej,“ nadnesla mírně. „Doprovod mě ke králi.“

Zašklebil se, jako by snědl něco zkaženého. „Tak to ani náhodou.“

„Jak chceš.“

Emeline se rozhlédla po popelavém háji. Hledala cestu, která by obřímu koni mohla dělat problémy. Vzpomněla si na hlasy stromů. Na to, jak ji varovaly před stínokožcem.

Mladík stál dostatečně blízko, aby ji mohl popadnout, a soudě dle jeho pohledu měl právě to v plánu.

„Řekněte mi, kam mám jít,“ vyzvala stromy.

Na jih, zašvelily. Podle řeky.

„S kým to mluvíš?“

Natáhl se po ní, ale Emeline uhnula a utekla.

ŠEST

Začal ji s tou pekelnou bestií pronásledovat. Řítili se za ní a mladík ječel, ať zastaví. Pod mohutnými koňskými kopyty se lámaly větve a křupalo kapradí.

Emeline utíkala na jih, kde byla stříbřitá stezka pod tlejícími stromy nejužší, a pro její pronásledovatele tudíž hůř sjízdná.

Mrtvý les jako by nebral konce. Za běhu se kolem ní míhaly popelavé osiky a hnijící cedry. Nečekaně brzy narazila na otevřenou paseku. Zavrávala, promrhala cenné vteřiny, než opět našla rovnováhu, a potom pokračovala.

Kůň s jezdcem ji dohnali.

Prohnali se mýtinou kolem ní. Uši jí zaplnilo namáhavé oddychování, v kostech jí zněla dusající kopyta. Nohy jí hořely.

Běžela dál.

Kůň přidal na rychlosti a hnál se kupředu. Jeho miho-tající se černá kůže prokličkovala před Emeline, která by přísahala, že se zvířeti kolem boků vinou ohnivé plameny. Kobyla se otočila, postavila se přímo proti ní a zahradila jí cestu. Emeline se se smykem zastavila pár centimetrů před koňskou plecí.

Klisna se vzepjala, zahrabala řeřavými kopyty ve vzduchu nad Emelininou hlavou, oči ďábelsky rudé. Emeline tlouklo srdce jako splašené a zavrávala. Nohou se zachytila o vyvýšený kořen a zvrtila si kotník. Ztratila rovnováhu a tvrdě dopadla na zem. Do loktů jí vystřelila bolest – ty to totiž schytaly nejvíc – a sykla: „Jau!“

„To jsi opravdu tak pitomá?“ Sesedl z koně a přišel k ní. „Nám neutečeš. A nemůžeš zůstat v lese, až nastane noc.“

Emeline se snažila odsunout od něj, jenže zjistila, že uvízla – bota se jí zasekla v kořenové zmeti, o niž zakopla.

Snažila se vyprostit, ale marně.

Doprčic.

Podařilo se jí botu vyzout a chystala se vzít nohy na ramena, když vtom na ni dopadl mrazivý stín a ona ztuhla.

Emeline vzhlédla.

Mladík se přikrčil.

Teď ležela pod ním, na lůžku z popelavého listí, opřená o lokty. On se držel nad ní a ve tváři mu planul potlačovaný vztek.

„Sedni si na toho koně, Emeline, nebo tě na něj budu muset vysadit sám.“

Zašramotily nad ním bílé větve a na lesní půdu se snesly stříbřité listy jako padající sníh.

„Já se koňů bojím,“ přiznala Emeline. „Na žádného nevlezu.“

To byla převážně pravda. Rozhodně to platilo v případě koňů, kteří měli místo očí běsnící plameny.

Mladík si prohrábl tmavé vlasy a podrážděně vydechl. „Lament je dobře vycvičená a vychovaná.“

Emeline se mu podívala přes rameno, na místo, odkud je pozorovala kobyly se zlatýma očima. *Lament*. Emeline

se v mysli vybavila vidina plápolajících plamenů. Že by si ten oheň jen vybájila, když ji kůň doběhl?

Emeline z bestie nespouštěla zrak – musela být velká jako menší slon – a řekla: „Neumím jezdit.“

„To nevadí.“ Mladík se plně napřímil a otočil se ke zkrouceným šedivým kořenům, kde zůstala její uvíznutá bota. Jediným lehkým škubnutím ji vyprostil. „Pojedeš se mnou.“

Emeline se posadila. „Jo, to už jsi jednou řekl. A ani tehdy mě to neuklidnilo.“

Podal jí její blundstonku. Zírala na botu špinavou od bláta a snažila se přijít na způsob – jakýkoli – jak ho přesvědčit, aby ji zavedl k Lesnímu králi.

Snažila se vzpomenout si na Tomovy příběhy o královském městě obehnaném hradbou, hluboko v lese, s bránou skrytou lidským očím. Tom našel cestu dovnitř – nebo tomu aspoň věřil. Zmínil se někdy jak?

Kéž by si Emeline dokázala vybavit víc z jeho blábolení.

„Radši půjdu po svých,“ utrousila, vzala si od něj botu a nazula si ji. Postavila se na nohy a smetla si odumřelé listí z džín. „Zaveď mě prosím k městské bráně a odtamtud už najdu cestu sama.“

Ruce svěšené podél těla sevřel mladík v pěst. „Copak jsi neslyšela nic z toho, co jsem říkal?“

Pokrčila rameny.

Vypadal opravdu otráveně. Jako by zvažoval nejen to, že ji tu nechá napospas splašeným řevavým kobylám, ale že jim ji rovnou hodí pod nohy. „Fajn. *Když* si nasedneš, vezmu tě k bráně. Spokojená? Ale tady už zůstat nemůžeme.“ Ukázal na potmělou oblohu nad nimi. „Slunce zapadlo. Musíme okamžitě vyrazit.“

Nečekal na její odpověď. Prostě ji oběma rukama popadl kolem pasu a bez varování ji zvedl. Bez námahy. Svižně. Vysadil ji do sedla. Jeho síla ji tak zarazila, že mu ani nevzdorovala. Při dopadu sebou pouze škubla a plnou vahou spočinula na Lamentině hřbetu. Nohy jí visely podél jejího levého boku.

To je nefér, pomyslela si a ztuhla, když se zvíře pod ní zakývalo. Emeline se bála, že spadne, a proto jednu ruku natáhla ke koženému okraji sedla, druhou k huňaté hřívě a pevně se chytila.

Shora celý svět vypadal jinak.

Především děsivěji.

Zírala na zem – daleko, předaleko pod sebou. Příliš daleko. Kdyby spadla, určitě by si něco zlomila.

Lament otočila hlavu a zlatým okem si prohlédla svého nového jezdce. Zničehonic Emeline nedokázala myslet na nic jiného než na velikost jejích kopyt a praskání svých kostí poté, co ji ten kůň shodí a prožene se jí tryskem po těle, roztaženém na lesní půdě.

Bylo jí jasné, jak to dopadne.

„Jsi v pohodě?“

„Hm,“ dostala ze sebe.

Ruce měl pořád kolem jejího pasu, přidržoval ji. „Doporučoval bych ti sedět obkročmo, pokud teda nepreferuješ postranní sed.“

Na hřbetě jeho démonického oře ji opustila veškerá touha se mu vzepřít. Přikývla. Přála si, aby už bylo po všem, toužila po tom, stanout u královny brány a jednou provždy se klisny a jejího jezdce zbavit. S tím se Emeline pomalu otočila, zvedla pravou nohu a přehodila ji na druhý koňský bok. Oběma rukama svírala Lamentinu hřívu, její husté a drsné prameny.

Mladík se vyhoupl do třmenu. Sedlo se naklonilo mírně doleva, což Emeline přinutilo držet se ještě pevněji. Usadil se za ni, stehna přitiskl k jejím a její panika se změnila v něco jiného. Cítila, jak se zahřívá, a začala si uvědomovat jeho přítomnost – jeho pevné tělo, klid a blízkost.

Do jedné ruky uchopil Lamentiny otěže, druhou chytil Emeline kolem pasu a něžně si ji přitáhl k sobě.

V břiše se jí rozlilo znepokojivé teplo.

„Připravena?“

Ne, pomyslela si a ulevilo se jí, že jí nevidí do rudnoucího obličejce.

Veze ji k bráně, připomněla si. Jede s ním, protože tak může najít Lesního krále a přivést domů dědu. A pak už jí ten kluk navždy půjde z očí.

„Jasně. Jo. Připravena.“

Jednoduše koně pobídl patami a zvíře vyrazilo kupředu. Vydali se klusem mezi stříbrnými stromy, Emeline sevřela Lamentinu hřívou o něco pevněji a každý sval v těle měla přitom napjatý.

Klus přešel ve cval. Cval v trysk. Se vzrůstající rychlostí se les kolem nich proměnil v rozmazanou šmouhu, pospíchali mlázím a houštím, dusot koňských kopyt duněl jako hrom.

Navzdory štiplavému větru nebyla zima. Z Lamentiny černé srsti sálalo teplo, a když Emeline shlédla, všimla si, že se v hřívě mihotají červené plameny. Ohnivě jazyky pohltily Emeline prsty, olizovaly jí kůži. Ruce se škubnutím vyprostila a hleděla na ně s hrůzou v očích. Ale prsty měla v pořádku.

Je Lament řeřavá kobyla?

To nebylo možné. Ti divocí, nadpřirození koně byli ukuti z ohně a prý nepolapitelní. Nezkrotitelní. V příbězích, které znala, si nikdo žádného neosedlal.

Jenže Emeline se zmýlila i ve stínokožcích.

Ve vzduchu doutnal palčivý pach kouře. Unikli Poskvrně – tady je už nic mrtvolného neobklopovalo. Les byl bujný, zelený a živoucí. Ale v dáli Emeline spatřila červenou.

Požár.

Hnal se k nim zprava, rychle se šířil. Emeline chtěla poplašeně vykřiknout, pro případ, že by si toho ten mladík nevšiml, když vtom zaslechla dusot kopyt. Bušících do země ve stejném rytmu jako Lament.

Počkat.

Emeline zamžourala do dáli.

Neblížil se k nim lesní požár. Bylo to obří stádo řeřavých kobyl. Jejich černá těla rudě plála jako hořící uhlí a ze hřív jim stoupaly zářivé plameny. Splašeně se hnaly, mířily přímo k Lament bez náznaku toho, že by hodlaly zpomalit nebo zastavit.

Lament zrychlila. Ale i Emeline bylo jasné, že to nestačí. Do pár vteřin je ušlapou. Jako by si toho byl vědom, jezdec za jejími zády se naklonil dopředu a chytil ji pevněji kolem pasu.

Emeline znovu chňapla po žhnoucí hřívě – byla teplá, ale ne horká. Nepopálila se. Držela se pevně, zavřela oči a srdce jí bušilo až v krku.

Dusot kopyt jí hučel v uších. Měla pocit, že ji sílící teplo jejich těl pálí na kůži.

Každou chvíli do Lament z boku narazí. Ušlapou je.

„Emeline,“ zašeptal jí do ucha drsně jemný hlas. „Neboj se.“

Neboj se? Kdy jindy se měla bát než teď? Otevřela oči, chtěla mu to říct, ale slova jí uvízla na jazyku.

Všude kolem nich běžely řeřavé kobylky Lament *po boku*. Neměly v úmyslu ji ušlapat, ale přidat se k ní. Ladný

rytmus jejich svalnatých těl, dunění uhánějících kopyt... Emeline byla uchvácená. Pohybovaly se jako jedno, připomínaly jí hřeben vlny. Moře ohně.

A za jejich spalujícím jasem byla všude tma.

V lese nastala noc.

V plynulém rytmu Lamentina chodu Emeline slyšela ujištění, které předtím kvůli přílišnému strachu nevnímala. *Mám tě, vyřukávala Lamentina kopyta. Jsem klidná a věrná. Nenechám tě spadnout.*

Emeline se upokojila a opřela se o cizince za sebou. Všude kolem viděla plameny a zaplavila ji čirá radost z jízdy, až se musela zakřenit.

„Pořád se bojíš koní?“

Když nebyl mrzutý, měl zvučný a hluboký hlas. Příjemný baryton.

Ohlédl se přes rameno a viděla, jak se mu ve svitu koní stočily koutky nahoru. Zvedla k němu oči a střetli se pohledem. Už v něm nebylo ani památky po zlosti, jako by opojný adrenalin uhánějících koní narušil jeho tvrdou skořápku a on byl nucen zbourat svůj obranný val.

Proč se mi zdáš tak povědomý? pomyslela si, zatímco si ho prohlížela.

Zanedlouho začalo stádo zpomalovat a poté se se ržáním vzdálilo. Koně se jeden za druhým obrátili na západ. Lament s nimi nešla. Držela se svého kurzu, běžela na sever.

Dunění se utišilo. Navrátila se temnota. Brzy začala Lament zvolňovat.

Potom zastavila.

Jenže ne před žádnou bránou.

Emeline se zamračila. Klisna došla na kraj lesa, pak ho překonala a potrásla černou hřívou. Z tlamy se jí kouřilo,

ze hřbetu jí stoupala pára jako z rozpálených kamenů, ale plameny v jejích očích zmizely.

Před nimi se tyčil dědův dům – světla v ložnici stále svítla, protože Emeline odešla ve spěchu.

„Ale...“

Jezdec za ní seskočil a nechal ji v sedle samotnou. Emeline se hlavou rozběhly myšlenky, snažila se tomu porozumět. Mladík ji popadl silnýma rukama kolem pasu a stáhl ji dolů.

„Říkal jsi...“

Jakmile dopadla nohama na zem, došlo jí to. Ta nečekaná radost, kterou před chvílí cítila, se roztřístila jako sklo.

Otočila se na něj a viděla, že už opět nasedá.

„Lhals mi.“

„Ber to spíš tak, že jsem ti prokázal laskavost,“ namítl, už zase usazený na koňském hřbetě. Na obloze se třeptil měsíc a hvězdy a on se pod nimi jevil impozantněji, než si zasloužil. „Hledáš na špatných místech.“

„A lžeš mi dál!“

Děda mohl být jedině v lese. Teď už to věděla. Poté co ji napadl stínokožec, poté co jela po boku řěřavých kobyl, si byla jistá.

Musela ho dostat zpátky.

V jejím nitru se přetlačovala zuřivost se sklíčeností. Čapla Lament za uzdu a zabránila tak mladíkovi v odjezdu. Stiskla řemeny pevněji.

„Řekni mi, jak se jmenuješ.“ Ta slova chutnala hořce. „Abych tě mohla najít a oplatit ti to.“

Předklonil se a upřeně se na ni zadíval. Jeho obličej byl jenom pár centimetrů od jejího, když pronesl: „Běž domů, Emeline.“

Dvakrát zamlaskal. Nato se Lament vzpjala na zadní, což Emeline připomnělo, že nejde o jen tak ledajakého koně. Urychleně pustila uzdu a ucouvla.

Jezdec Lament otočil a zmizeli mezerou v živém plotu, kde kdysi stával Emelinin strom.

Z temnoty se k ní donesla mladíkova slova: „Žij svůj život. Na les zapomeň.“

Noc kolem ní se náhle ztišila a uklidnila.

Jako by tam nikdy vůbec nebyl.

SEDM

Emeline se chtělo řvát.

Místo toho popadla kámen a prohodila ho mezerou mezi stromy. Pak mrštila druhým. Třetím. Když ani to nepomohlo, otočila se, obešla dědův dům a vřítla se do garáže.

Hnusnej, odpornej mizero. Nenechá se jím zastavit. Vráť se do lesa, najde královu bránu a přivede dědu zpátky. *Ještě dnes.* Protože po souboji se stínokožcem a po jízdě na řěřavé kobyle jí nezbývalo než věřit, že je děda v rukou Lesního krále – a že ho dostane zpět.

U stěn byly vyskládané hromady krabic, všechny plné jejích a dědových věcí, které ve spěchu nadepsala a zabalila, než nabídla dům k prodeji. Obešla je, zamířila k dědově ponku a snažila se vzpomenout si, kam ukládal svou žlutou baterku.

Přitom jí v zadní kapse několikrát zabzučel telefon. Zarazila se a vytáhla ho.

Obrazovku zaplavily notifikace, převážně textovky od Joela. Ale nejnovější zpráva byla z Elegy – aplikace, v níž si se svou skladatelkou přeposílala hudební soubory.

Upozornění znělo: *Chloe Demarcheová do vaší sdílené složky nabrála soubor.*

Chloe pro ni psala písničky. Emeline vlastní písničku nesložila – ani nezahrála – už skoro dva roky. Aktuálně zpívala jenom Chloiny skladby.

Emeline polkla hořkou pachut', která tento fakt doprovázela, notifikaci smazala a rychle přelétla Joelovy zprávy.

V první stálo: *Dovolal se ti Edwin?*

Edwin byl bubeník The Perennials a také Joelův nejlepší kamarád.

Druhá zpráva zněla: *The Perennials do turné přidali další zastávku.*

Její turné. Turné, které rozhodne o její budoucnosti. Na prvním koncertě budou zástupci z Daybreak Records.

Pokud je zaujmeš, sdělil jí manažer, nabídnou ti smlouvu.

Při tom pomýšlení Emeline výskala a skákala radostí.

Smlouva s Daybreak – jedním z největších hudebních vydavatelství v zemi – by ji vyšvihla na další úroveň její hudební kariéry.

Turné mělo začít už za týden a kousek. Právě proto se musela co nejdřív vrátit do Montrealu.

Četla jsi tátův mail?

Joelův táta byl Emelinin manažer.

Máš si projít upravený rozvrh a ujistit se, že jsi s tím novým termínem v pohodě.

Joelova poslední textovka zněla prostě: *Vše ok?*

Rozhodla se, že odpoví později – musela najít tu baterku. Strčila mobil zpátky do kapsy a vtom znovu zabzučel. Zase ho vylovila.

Příchozí hovor: Joel White

Povzdechla si, stiskla PŘIJMOUT a přiložila si telefon k uchu.

„Čau,“ zabručela a otvírala u toho šuplíky.

„Teda, taky tě rád slyším.“

Ušklíbla se, přestala hledat a volnou rukou si promnu-
la čelo. „Promiň. Mám toho... Byl to perný den.“

„Je všechno v pohodě?“

Zavrtěla hlavou. Najednou si přála, aby nebyl sedm
hodin odsud, ale přímo tady, aby mohla předstírat, že je
všechno, jak má být. Aspoň na minutu. Opřela se bokem
o ponk a volnou ruku si ovinula kolem pasu. „Přeju si, aby
už to bylo za mnou.“

Právě teď měla být v hospodě Merchant Alehouse a zpí-
vat. Později večer se měla schoulit v Joelově posteli, v bez-
pečí jeho náruče.

Tak jsi to měla i s tím předchozím klukem, namítl hlásek
v její hlavě. S Craigem. Byl to hnědooký houslista z irské
kapely. Získal si ji svým hraním, zůstala kvůli jeho d'olíč-
kům.

Totéž cítila i ke všem ostatním, kteří přišli před ním.
A moc dlouho to nevydrželo.

„Co kdybych tu dodělal pár věcí,“ navrhl Joel, „a zítra
sednul na vlak?“

„Ne,“ odmítla Emeline, trochu moc příkře, a vzpomně-
la si, proč vlastně šla do garáže. Potřebovala baterku. Asi
by mohla použít světlo na mobilu, ale to by jí vybijelo
baterii. A kdyby se v lese ztratila, telefon bude potřebovat,
aby si zavolala pomoc. „Jsem v pohodě. Navíc, nemáš ten-
hle víkend hrát?“

Joel byl hlavní kytarista úspěšné indie kapely St. Ur-
bain's Horsemen. Jejich nejnovější album letos vyhrálo
hudební cenu Polaris.

„Vrátíme se ještě před koncertem.“

Tím si nebyla tak jistá. Nahmatala doklad o odvedení
desátky v kapse. Netušila, jak dlouho potrvá najít Králo-
vo Město a dostat dědu zpět.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Temné zapomnění.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.